

Tập san

Số 40

Biệt Động Quân

CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TỔNG HỘI B.Đ.QU.

**TỔNG HỘI BIỆT ĐỘNG QUÂN
BAN BIÊN TẬP TẬP SAN BĐQ**

**KÍNH CHÚC QUÝ ĐỘC GIẢ
MỘT NĂM MỚI
AN KHANG THỊNH VƯỢNG**

QUY ĐỊNH CỦA TẬP SAN BĐQ

Tập San là cơ quan ngôn luận của Tổng Hội, là mối dây liên lạc của các BĐQ toàn thế giới, là nơi đóng góp, chia sẻ những kinh nghiệm, kỷ niệm vui buồn, xưa và nay, của các BĐQ và gia đình, các chiến hữu, thân hữu, các độc giả, các cháu hậu duệ.

BBT mong muốn nhận bài vở của quý độc giả thuộc các thành phần, theo mọi thể loại. Tuy nhiên khi chọn đăng, sẽ áp dụng một số quy định sau:

1. Tuyệt đối không có tính cách tuyên truyền, cổ vũ hay ca tụng Chủ Nghĩa Cộng Sản, hay con người Cộng Sản.

2. Không đả kích hay bôi nhọ, bôi móc đời tư của bất cứ ai, trong bất cứ giai đoạn nào. Trường hợp phải đề cập đến cá nhân, xin khách quan, tôn trọng sự thật.

3. Bài viết gửi cho Tòa soạn, quý vị nên dùng Email Attachment, hoặc burn vào CD, gửi theo Bưu điện (có thể dùng VNI, VPS, hoặc Unicode). Nếu viết tay, xin viết một mặt giấy, rõ ràng, đừng tháu quá.

4. Chúng tôi tùy nghi chọn đăng những bài nhận được, và xin phép cắt bỏ, sửa chữa những đoạn, hay chữ nào không hợp với chủ trương, đường lối của Tập San, miễn là không làm lệch lạc nội dung của bài viết.

5. Khi gửi bài, ngoài bút hiệu, xin ghi rõ tên thật, địa chỉ email, số điện thoại, để tiện liên lạc. Chúng tôi không gửi lại các bản thảo đã gửi cho Tập San.

6. Xin đừng gửi cho các báo khác các bài đã gửi cho Tập San, và ngược lại.

TỔNG HỘI BIỆT ĐỘNG QUÂN QLVNCH
TẬP SAN BIỆT ĐỘNG QUÂN
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TỔNG HỘI B.Đ.Q.

Tổng Hội Trưởng: **BĐQ NGUYỄN MINH CHÁNH**
Email: chanh.k16@netzero.com

- Chủ Nhiệm: **TRẦN TIẾN SAN**
- Chủ Bút: **ĐỖ MẠNH TRƯỜNG**
- Tổng Thư Ký: **NGUYỄN THẾ ĐÌNH**
- Thủ Quỹ: **BÙI QUANG LÂM**

ĐỊA CHỈ TOÀ SOẠN

10200 Bolsa Ave Sp #101
Westminster, CA 92683

LIÊN LẠC:

Trần Tiến San: (714) 839-9601
Nguyễn Thế Đình: (714) 379-0873
thienloibdq4317@yahoo.com
Đỗ mạnh Trường: tapsanbdq@yahoo.com

EMAIL TOÀ SOẠN

santientran@sbcglobal.net

Website Tổng Hội: bietdongquan.com
Group Biệt Động Quân: bietdong@yahoo.com

Mục Lục

STT	Đề Tựa	Tác Giả	Trang
1	Phân đầu		
2	Thư Tổng Hội	Nguyễn Minh Chánh	7
3	Thơ Mùa Xuân Chiến Thắng	Nguyệt Lê	9
4	Triệt Thoái Khỏi QĐ II	Đỗ Sơn	10
5	Quảng Đức	Trần Nguyên Công	31
6	Đề Nghe Đòi Lâm Lữ	Trương Phương	35
7	Thơ Vận Nước	Lê Anh Dũng	41
8	Vụ Án Đồng Năm Xu Rỗng	Nguyễn Chánh Dật	42
9	Một Lần Lâm Lữ	Lê Luyến	50
10	Anh Tango	Dương Thượng Trúc	60
11	Ngàn Trùng Xa Cách	Tôn Nữ Mai tâm	79
12	Nhớ Tháng Năm Xưa	Ngọc Trâm	93
13	Ngày Tháng Ban Đầu	Nguyễn Trãi	94
14	Cõi Lung Chùng	Tealan Minh Tuyết	105
15	Chuyển Quân	Văn Lan	109
16	Nhà Thơ Đi Lính	Phạm Tín An Ninh	130
17	Thơ Bài Thơ Dang Dở	Thiên Lý	150
18	Saigon Và Tuổi Thơ	Trần Mộng Tú	151
19	Người Việt Viết Tiếng Việt	Tô văn Cấp	158
20	Nhớ Quá Xuân Xưa	Huy Văn	167
21	Thơ Anh Đã Đi Rồi	Nguyễn Hương	178
22	Như Lục Bình Trời	Forget Me Not	179
23	Ba Tôi Người Lính VNCH	Hùng Biên	184
24	Biến Động Miền Trung	Đặng Kim Thu	201
25	Thơ Mùa Xuân ở Mỹ	Nguyễn Đông Giang	214
26	Đông Tàn Xuân Lại Đến	Phạm Gia Đại	215
27	Tiền Anh Đi	Phạm Lương	220
28	Ông Thầy Chùa	Tư Kiên	238
29	Bài Luận Văn Đầu Tiên	Thiên Lý	250
30	Thơ Đón Xuân	Huy Văn	261

31	Thơ Thời Chinh Chiến	Huyền Lâm	262
32	Mùa Xuân Nghe Bạ Kể...	Song Vũ	263
33	Một Chuyện Tình	Vũ Ngọc Bích	281
34	Ông Già Ngồi Bơi Đống rác	Tiểu Tử	294
35	Thơ An Điền Rạch Bắp	Thiên Chương	301
36	Sự Thật Cuộc Triệt Thoái...	Đỗ Sơn	302
37	Huynh Đệ Chi Bình	Nguyễn Minh Chánh	308
38	Tài Chánh	Trần Tiến San	312
39	Thư Tín, Nhắn Tin	Thiên Nga	326
40	Phân Ưu		333
41	Quảng Cáo		339

TẬP SAN BIỆT ĐỘNG QUÂN SỐ 40

PHÁT HÀNH THÁNG 01 - 2014

Hình Bìa:

TÌNH QUÂN DÂN

Tập San BDQ phát hành định kỳ, mỗi năm ba số, vào các tháng 1, 5, và 9. Số 41 sẽ phát hành vào tháng 5, năm 2014. Ước mong quý Thân hữu, Chiến hữu, Gia đình, và các bạn trẻ đóng góp bài vở, để Tập San của chúng ta thêm phong phú.

Xin gửi bài cho TS 41 trước ngày 15 tháng 3, 2014.

THƯ TỔNG HỘI

Orange County, ngày 1 tháng 1 năm 2014,

Thưa quý Niên Trường, các chiến hữu và gia đình,
Thưa quý thân hữu, độc giả,

Thay mặt Ban Chấp Hành Tổng Hội BÐQ, và chương trình Huynh Đệ Chi Binh, chúng tôi kính chúc quý vị và các bạn trẻ một mùa Xuân hạnh phúc, dồi dào sức khỏe, và tiếp tục cùng dân chúng VN đòi hỏi TỰ DO, DÂN CHỦ THỰC SỰ cho đất nước VN. Ước mong trong năm tới, với sự sụp đổ và phá sản hoàn toàn của chủ nghĩa Cộng Sản trên toàn thế giới, cũng sẽ là thời điểm cáo chung của nền “độc tài cai trị” của CSVN tại quê nhà.

Với sự lớn mạnh của cộng đồng VN trên toàn thế giới, cùng thành tích đạt được của giới trẻ VN, những người đã hội nhập vào dòng chính trong xã hội hải ngoại, đã góp phần củng cố làn ranh Quốc-Cộng, phân biệt rõ chính nghĩa quốc gia đối với CS độc tài và băng hoại tại quê nhà. Cuộc chiến đấu của chúng ta chỉ có thể đạt được bằng quyết tâm và ý chí chung của tất cả mọi người. Chúng ta cần luôn luôn đề cao cảnh giác, cân nhắc để không lọt vào “bẫy” của bọn “đón gió, trở cờ” đang gây mất đoàn kết, phân hoá cộng đồng.

Trung thành với lý tưởng quốc gia dân tộc, Tổng Hội BÐQ vẫn luôn sát cánh cùng các phong trào đấu tranh khác đòi tự do, dân chủ cho đồng bào VN. Chúng ta chắc chắn sẽ thắng chủ nghĩa vô nhân, độc tài của bọn cầm quyền CS tại VN.

Chúng tôi cũng cảm ơn lòng nhân ái mà quý vị đã dành cho các gia đình thương binh và quả phụ tại quê nhà. Món quà của quý vị gửi đến họ là niềm an ủi quý giá đối với những chiến hữu kém may mắn, đang sống trong ôm đau, thiếu thốn.

Mong rằng chương trình Huynh Đệ Chi Binh sẽ được nhiều
mạnh thường quân yểm trợ hơn trong năm tới.

Một lần nữa, kính chúc quý vị một năm mới- AN KHANG
và THỊNH VƯỢNG.

Cám ơn quý vị.

TM. Tổng Hội Biệt Động Quân
Tổng Hội Trưởng,

BDQ Nguyễn minh Chánh

XUÂN GIÁP NGỌ - 2014
(Mùa Xuân Chiến Thắng)

Nguyệt Lê

Tà mơ thấy giữa vô cùng tĩnh mịch
Đang trên yên say tiếng vó dập dồn
Đang dong đuôi trên đường đi tới đích
Cho một ngày hội lớn của phương đông

*Đêm yên tĩnh trên trời sao lấp lánh
Như sẵn sàng hòa hội với tinh anh
Làm sống lại những giây phút thần thánh
Làm say mê cho cuộc sống thơm lành*

Giờ đã điểm rộn ràng chân tuấn mã
Đường trăm hoa hương ngát buổi giao mùa
Và tất cả đang hướng về một ngã
Pháo đầu tiên ta đón phút giao thừa

*Ta hít thở trong luồng sinh khí mới
Quên thanh gươm và quên cả chiến bào
Chào hạnh phúc ở trong tâm tay với
Ta hát bài ca chiến thắng giữa muôn dân*

Triệt Thoái Khỏi Quân Đoàn II

**Phỏng Vấn
Chuẩn Tướng Phạm Duy Tất**

Đỗ Sơn

Tiểu Sử Chuẩn Tướng Phạm duy Tất

- 1954: Tốt nghiệp Khoá 4 Phụ Sĩ Quan Trừ Bị Thủ Đức, với cấp bậc Thiếu Úy.
- 1960: Đại Úy, Chỉ Huy Phó Liên Đoàn 320 Lực Lượng Đặc Biệt (LLDB).
- 1963: Đại Úy, Chỉ Huy Trưởng Liên Đoàn 111 LLDB
- 1964: Thiếu Tá, CHT Liên Đoàn 111 và Trung Tâm Huấn Luyện LLDB.
- 1965: CHT Trung Tâm Huấn Luyện và Hành Quân Delta.
- 1968-1969: Trung Tá CHT C3, rồi C4 LLDB.
- 1970: Đại Tá, CHT Bộ Chỉ Huy BĐQ QK VI.
- 1972: Đại Tá, CHT Bộ Chỉ Huy BĐQ QK II.

- 1975: Chuẩn Tướng.

(Trích đăng một trong nhiều đoạn phỏng vấn Chuẩn Tướng Phạm Duy Tất từ tác phẩm “Chuẩn Tướng Phạm Duy Tất Và Sự Thật Cuộc Triệt Thoái Quân Đoàn II”)

Tác giả: Thưa Chuẩn Tướng, trong cuộc họp tại Bộ Tư lệnh Quân Đoàn II để truyền lại quân lệnh của Tổng Thống Thiệu, Tướng Phú đã nói về quân lệnh đó như thế nào?

Tướng Tất: Lệnh Tổng Thống là giữ bí mật tuyệt đối, chỉ rút quân chủ lực, còn bỏ lại tất cả. Có nghĩa là bỏ Tiểu Khu, bỏ Địa Phương Quân, Nghĩa Quân, và dân chúng. Có người đã hỏi tại sao vậy? Tướng Phú trả lời: “Tổng Thống đã có nói nếu họ muốn theo thì họ sẽ biết cách đi theo, các anh không phải lo. Phải rút nhanh, gọn để bảo toàn sự bất ngờ.”

Tác giả: Phải rút cho nhanh, vậy sự phân nhiệm tại chỗ lúc đó như thế nào, thưa Chuẩn Tướng?

Tướng Tất: Tướng Sang, Tư Lệnh Sư Đoàn 6 Không Quân, chịu trách nhiệm đưa Sư Đoàn Không Quân về đồn trú tại căn Cứ Không Quân Phan Rang. Tướng Thân trở lại Nha Trang chuẩn bị cho Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn về đó. Tướng Cẩm, Tư Lệnh Phó Quân Đoàn và Bộ Tham Mưu Nhẹ đặt tại Cheo Reo, làm Bộ Tư Lệnh Tiền Phương chỉ huy, giám sát, đôn đốc cuộc rút quân. Đại Tá Lý, Tham Mưu Trưởng Quân Đoàn, lệnh cho các đơn vị thống thuộc Quân Đoàn/ Quân Khu rút, xa trước gần sau. Tướng Tất chịu trách nhiệm đưa đoàn quân Biệt Động Quân về Nha Trang, chuẩn bị hành quân tái chiếm Ban Mê Thuột.

Tác giả: Sau khi Ban Mê Thuột mất, tình hình của quân mình tại Vùng Cao Nguyên ra sao, thưa Chuẩn Tướng?

Tướng Tất: Trước nhất là Bộ Chỉ Huy Hành Quân của tôi từ Kontum đã dời về Căn Cứ Hàm Rồng, Pleiku, để nhận lại vùng trách nhiệm của Sư Đoàn 23 đã được trục thẳng vận xuống tái chiếm Ban Mê Thuột. Bất thành linh mất sự yểm trợ của SĐ 23 ở Mặt Trận Thanh An, tôi sợ Liên Đoàn 25 sẽ bị “bể”, nhưng cùng lúc tôi cũng tin tưởng Trung Tá Đặng Hưng Long, Liên Đoàn Trưởng, là một cấp chỉ huy rất vững vàng. Ngoài ra tôi cũng còn có Trung Tá Vũ Mạnh Cường, vốn từng là phụ tá của tôi nhiều năm khi tôi còn làm Chỉ Huy Trưởng Trung Tâm Huấn Luyện Và Hành Quân Delta, Lực Lượng Đặc Biệt. Ông Cường bây giờ là Trung Đoàn Phó Trung Đoàn 44, Sư Đoàn 23, ở lại Pleiku và đang có trong tay 1 Tiểu Đoàn Bộ Binh, 1 Chi Đoàn M113, 1 Pháo Đội 105 ly. Tôi giao cho lực lượng này nhiệm vụ tiếp tục yểm trợ Liên Đoàn 25 Biệt Động Quân tại Mặt Trận Thanh An. Vậy là tạm yên tâm, tuy nhiên tôi biết lực lượng này có thể được rút đi bất cứ lúc nào.

Liên Đoàn 7 Biệt Động Quân cũng mới vừa được đưa đến tăng cường cho Pleiku, nên tôi điều động Liên Đoàn này đóng ở phía Tây Pleiku, đang khá yên tĩnh. Ở phía Bắc Pleiku tôi có Liên Đoàn 23. Phía Đông thì có Lữ Đoàn 2 Kỵ Binh, do Đại Tá Đồng làm Tư Lệnh, được tăng phái Liên Đoàn 4 Biệt Động Quân đang hành quân phá chốt, đối đầu với Trung Đoàn 95B VC tại khu vực Suối Đồi, Quận Lê Trung, phía Tây đèo Mang Yang tức phía Đông Pleiku. Cũng cần nhấn mạnh ở đây, đúng theo hệ thống chỉ huy bấy giờ thì Chỉ Huy Trưởng Bộ Chỉ Huy Biệt Động Quân Quân Khu và Tư Lệnh Lữ Đoàn Kỵ Binh là ngang nhau.

Tôi không rõ trước khi tôi nhận lại vùng trách nhiệm của Sư Đoàn 23 thì Lữ Đoàn 2 Kỵ Binh có tăng phái thống thuộc dưới quyền chỉ huy của Tướng Lê Trung Tường, Tư Lệnh Sư Đoàn 23 hay không? Theo tôi, có lẽ Lữ Đoàn 2 Kỵ Binh đã được điều động trực tiếp từ Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn II, theo nguyên tắc là vậy. Với những lý do vừa kể, thì rất khó lòng cho cả tôi và ông Đồng, mặc dù tôi đã là Tướng thì cũng vậy

thôi. Vì vậy Lữ Đoàn 2 Ky Binh vẫn nằm ngoài hệ thống chỉ huy của tôi, và nhận lệnh trực tiếp từ Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn cho tới lúc Cuộc Triệt Thoái Quân Đoàn II thất bại.

Tại Kontum, tôi có 3 Liên Đoàn là LD22, LD6 và LD21. Liên Đoàn 21 đã được tăng phái cho Sư Đoàn 23, trực thăng vận xuống Ban Mê Thuột làm “đầu cầu” cho Sư Đoàn. Liên Đoàn 6 rồi cũng sẽ được Quân Đoàn điều động đi làm an ninh mở con đường số 7. Như vậy tại Kontum tôi chỉ còn lại mỗi Liên Đoàn 22.

Suốt đêm sau cuộc họp Quân Đoàn, tôi ở tại Căn Cứ Hàm Rồng không chợp mắt được phút nào vì Liên Đoàn 25 Biệt Động Quân đang đối đầu với một lực lượng Bắc Cộng cấp Sư Đoàn, làm sao để tránh chuyện Liên Đoàn này bị biến thành vật

hy sinh, cản đường cho cả Quân Đoàn rút đi. Cho dù Sư Đoàn 968 CSBV là một sư đoàn yếu, lại vừa bị Sư Đoàn 6 Không Quân oanh kích tới bời, nhưng nó vẫn là cấp Sư Đoàn, nên việc Liên Đoàn 25 Biệt Động Quân đối đầu và chặn đứng nó tại Thanh An phải được coi là một thành tích đáng ca ngợi. Rồi lại nghĩ đến con đường số 7, tuy tôi đã phục vụ ở Vùng 2 CT trong 3 năm nhưng chưa lần nào đặt chân đến vùng phía Đông này.

Nghĩ đến sắp tới sẽ hành quân tái chiếm Ban Mê Thuột, tôi rà soát lại các đơn vị cơ hữu của mình. Tôi có 5 Liên Đoàn Biệt Động Quân thì Liên Đoàn 24 đang tăng phái cho Tiểu Khu Quảng Đức, Liên Đoàn 21 thì tăng phái cho Sư Đoàn 23

*Chuẩn Tướng Phạm Duy Tất
(bên trái), chủ tọa Đại Hội BĐQ
lần thứ 50 tại Nam California
(2010)*

nhảy vào Ban Mê Thuật. Chỉ còn lại 3 Liên Đoàn, mà Liên Đoàn 25 rút về được thì cũng sẽ bị tổn thất nặng, phải bỏ sung quân số, và phải có thời gian chỉnh quân. Tôi còn có 3 Liên Đoàn Biệt Động Quân Tổng Trừ Bị, đây là những Liên Đoàn mạnh, nhưng sử dụng được một cách tối đa thì cũng là vấn đề. Phải chi 3 Liên Đoàn này là 1 Binh Đoàn có Bộ Tư Lệnh chỉ huy trực tiếp thì hay biết mấy!

Nghĩ miên man như thế, trời sáng lúc nào không hay, tôi vội vàng vào Quân Đoàn gặp Tướng Phú xem lệnh lạc chi tiết như thế nào. Thấy tôi, Tướng Phú yêu cầu tôi đến gặp Tư Lệnh Lữ Đoàn 2 Kỵ Binh chuyển lệnh của Quân Đoàn cho ông ta lập tức di chuyển đi Phú Bổn, nhiệm vụ là bảo vệ Thị Trấn Cheo Reo. Tướng Phú còn ra lệnh cho tôi tăng phái Liên Đoàn 23 Biệt Động Quân cho Lữ Đoàn 2 Kỵ Binh và nhận lại Liên Đoàn 4 Biệt Động Quân Tổng Trừ Bị. Ông cũng cho biết đã điều động Liên Đoàn 6 Biệt Động Quân hành quân mở đường cho Công Binh làm by-pass các cầu cống trên đường số 7.

Vừa bước ra tôi gặp Đại tá Lê Khắc Lý, Tham Mưu Trưởng Quân Đoàn, ông Lý vừa đi vừa nói, “Tôi không có thì giờ để làm Lệnh Hành Quân”. Tôi hỏi phương tiện vận chuyển cho Liên Đoàn 22 Biệt Động Quân rời Kontum, Đại tá Lý trả lời ngay, “Sẽ có một Tiểu Đoàn Thông Vận Binh cho họ”. Đây là câu trả lời tôi mong đợi.

Tôi đến nơi đóng quân của Lữ Đoàn 2 Kỵ Binh, chuyển lệnh của Tướng Phú cho Đại tá Đồng, rồi trở về Bộ Chỉ Huy Hành Quân của mình và triệu tập buổi họp với các Liên Đoàn Trưởng để thông báo thứ tự rút quân. Trung Tá Long, Liên Đoàn Trưởng Liên Đoàn 25, về họp còn mang theo một tù binh Cộng sản giao cho tôi. Thật đáng tiếc, tù binh trong hoàn cảnh bấy giờ, có cần khai thác tin tức cho Mặt Trận Thanh An nữa đâu.

Giải tán các Liên Đoàn Trưởng, tôi bay xuống Phú Bổn định ghé thăm Đại Tá Đồng và bàn việc phối hợp rút quân,

sau đó là thám sát con đường số 7 vì tôi muốn tận mắt hiểu rõ lộ trình mình sẽ phải đi qua. Đây là lần thứ nhì chúng tôi gặp nhau, ông Đồng gặp tôi với vẻ không vui, gần như là không muốn tiếp. Rời Đại Tá Đồng, tôi định tiếp tục bay đi thám sát con đường, nhưng trực thăng vừa cất cánh thì Tướng Phú gọi máy bắt tôi phải trở về Hàm Rồng. Ông Phú nói:

Cheo Reo đã có Lữ Đoàn 2 Kỵ Binh chịu trách nhiệm, đường số 7 thì đã có Chiến Đoàn của Liên Đoàn 6 Biệt Động Quân và Công Binh, anh không phải lo những việc này, trách nhiệm của anh là không được để các mặt trận tại Pleiku bị “bể” trong lúc này. Tôi trả lời: “Tôi có lo gì đâu, chỉ là muốn thám sát con đường.” Tướng Phú quát lớn: “Anh trở lại đây ngay cho tôi.”

Tuy Đại Tá Lê Khắc Lý vì quá gấp không làm nổi cái Lệnh Hành Quân, nhưng với lệnh vừa rời của Tướng Phú đối với tôi thì quá rõ. Nhiệm vụ của tôi cũng thật dễ dàng, an ninh lộ trình đã có Quân Đoàn sắp đặt, tôi chỉ việc chờ các đơn vị thuộc Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn II mà tôi nghĩ khi Đại tá Lý đã ra lệnh cho họ rời khỏi Pleiku là tôi cho các đơn vị của mình tiếp theo sau.

Tôi chỉ hơi buồn vì Đại Tá Đồng có lẽ đã hiểu lầm tôi là người chỉ huy ông ta, vì vậy mà sự phối hợp cần thiết giữa ông ta và tôi đã không đạt được. Nhưng ông Đồng hiểu lầm cũng phải, sự bàn giao gấp rút giữa Biệt Động Quân và Sư Đoàn 23, việc tôi chuyển lệnh của Tướng Phú đến Lữ Đoàn 2 Kỵ Binh, việc tôi đến thăm ông ta tại Phú Bản, thì ông ta tưởng tôi đến để giám sát. Thật đáng tiếc.

Tác giả: Có vài bài viết gọi Chuẩn Tướng là Tổng Chỉ Huy Cuộc Triệt Thoái Quân Đoàn II, nhưng như Chuẩn Tướng vừa kể thì hoàn toàn không đúng.

Tướng Tất: Anh thấy đó, cuộc triệt thoái dựa vào yếu tố bí mật, bất ngờ, thật gọn, thật nhanh, nên Lệnh Hành Quân không có. Tất cả các lệnh lạc khác cũng không có trên giấy

tờ, chỉ toàn lệnh miệng. Tại cuộc họp ở Quân Đoàn chưa có ai nghe đến 3 chữ Tổng Chỉ Huy. Tướng Phú rõ ràng ra lệnh cho tôi phải đưa lực lượng Biệt Động Quân về đến Nha Trang. Chỉ đơn giản như thế. Quân Đoàn/ Quân Khu có nhiều đơn vị, cơ quan trực thuộc, tôi đâu biết là những đơn vị nào, đồn trú ở đâu, ai chỉ huy ... Vậy làm sao tôi điều động được?

Tôi thiết tưởng, trong khi rút quân, đài radio chết tiệt ở Sài Gòn cứ oang oang, ra rả phát đi, “Tướng Tất đang chỉ huy cuộc triệt thoái khỏi Tây Nguyên.”, vì câu nói trên đài phát thanh mà ai cũng tưởng tôi là Tổng Chỉ Huy cuộc hành quân. Mình là quân đội phải suy nghĩ đúng theo quân đội. Tư Lệnh, Tư Lệnh Phó Quân Đoàn đều còn đó, làm sao tôi có thể là Tổng Chỉ Huy được? Rồi trở lại vấn đề mới nói ở trên, việc chuyển lệnh của Tướng Phú đến các đơn vị là nhiệm vụ của Đại tá Lê Khắc Lý, Tham Mưu Trưởng. Tôi đoán có lẽ thấy Đại tá Lý quá bận rộn chuẩn bị cho các đơn vị trong Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn nên Tướng Phú lại nhờ tôi chuyển lệnh cho Đại tá Đồng, gây thành hiểu lầm. Tôi lại đáp xuống Phú Bồn thành hiểu lầm của ông Đồng càng tăng, như tôi đã nói, điều đáng tiếc là sự phối hợp giữa tôi và ông Đồng đã không đạt được. Tổng Chỉ Huy? Không. Tôi xác nhận với anh là không phải, anh Đỗ Sơn. Ngay cả những đơn vị Biệt Động Quân do chính Quân Đoàn sử dụng thì cũng không nằm trong hệ thống chỉ huy của tôi.

Tác giả: Tôi hiểu, Chuẩn Tướng. Tôi đã đọc lời khai của Chuẩn Tướng Trần Văn Cẩm do Việt Cộng đăng khi ông Cẩm đang bị họ cầm tù. (Lời khai này đăng trên website <http://nguyentn.tripod.com> chú thích trích từ Vietnam Courier #39 - Tháng 8 / 1975, do Adam Sadowski chuyển tới). Sở dĩ tôi nêu câu hỏi là vì muốn nghe giải thích từ chính Chuẩn Tướng thôi. Tướng Cẩm khai (nguyên văn):

Tướng Phú đòi buộc phải thực hiện cuộc triệt thoái nội trong ba ngày kể từ ngày hôm sau. Ông và bộ tham mưu quân đoàn sẽ bay xuống Nha Trang để thiết lập Bộ Tư Lệnh Tiền

Phương ngữ hầu điều nghiên kế hoạch đánh chiếm lại Ban Mê Thuột. Đoàn quân còn lại sẽ được đặt dưới quyền chỉ huy của tôi và sẽ dùng đường bộ để rút lui ngày N. Cánh quân thứ nhất gồm ba Liên Đoàn Biệt Động Quân, một trung đoàn thiết giáp, một nhóm công binh. Trách vụ của cánh quân này là bảo vệ Phú Bổn và xây đắp con đường từ Phú Bổn đến Tuy Hòa. Cánh quân thứ hai gồm phần còn lại của bộ chỉ huy quân đoàn, ba tiểu đoàn pháo binh, Trung Đoàn 21 Thiết Giáp trang bị toàn chiến xa M-48, hai đại đội cơ giới, và bộ binh. Cánh quân thứ ba gồm ba Liên Đoàn biệt động quân, một trung đoàn thiết giáp, và pháo binh yểm trợ. Không Quân có kế hoạch riêng.

Tướng Tắt: Ừ, đúng như vậy đó. Tướng Cẩm đã nói rất sát với thực tế lúc đó.

Tác giả: **Những ngày sau cuộc họp Quân Đoàn thì Chuẩn Tướng đã làm gì?**

Tướng Tắt: Khoảng 5 giờ sáng tôi đánh thức Đại Úy Toàn, Phi Công Trưởng của tôi, để bay ra vị trí đặt Pháo Binh của Sư Đoàn 23 yểm trợ cho Liên Đoàn 25 Biệt Động Quân tại Thanh An. Bay sát mặt đất mà thấy im lặng phăng phắc, chẳng có người, cũng chẳng có súng, xe cộ gì ráo. Thế là họ đã di chuyển rồi. Tôi liên lạc với Đại tá Nguyễn Kim Tây, Liên Đoàn Trưởng Liên Đoàn 7 Biệt Động Quân, cũng chẳng thấy trả lời. Tôi phái người ra tận địa điểm đóng quân thì được báo cáo không có quân đóng tại đấy nữa. Tôi chỉ còn biết kêu trời!

Hôm nay đã là ngày thứ nhì sau cuộc họp Quân Đoàn. Trời chưa sáng nhưng Căn Cứ Không Quân đã nhận nhịp, trên bầu trời máy bay lên xuống không ngớt. Xe cộ ra vào phi trường tấp nập. Anh em Không Quân đổ ra Thị Xã Pleiku đón người nhà, gia đình, vợ con đem vào phi trường để di tản. Có mấy anh em Biệt Động Quân cho tôi biết cổng phi trường đóng chặt không cho bất cứ người ngoài nào vào, trừ nhân viên Không Quân.

Tại Quân Đoàn cũng nhận nhiệm vụ khẩn cấp. Bộ Tham Mưu Quân Đoàn, các đơn vị - cơ quan trực thuộc Quân Đoàn cũng lo chuẩn bị lên đường. Tuy không liên quan gì đến tôi nhưng tự nhiên tôi nghĩ đến Quân Y Viện Pleiku, các thương bệnh binh thì sao đây? Nhân viên của tôi báo cáo ngay là sẽ chuyển tất cả họ vào phi trường có máy bay đưa về Quân Y Viện Nha Trang. Tôi dò hỏi lại thì được biết Quân Đoàn đã xin Bộ Tổng Tham Mưu gửi máy bay C130 ra để dùng vào việc này.

Tôi phải cho nhân viên theo dõi liên tục để biết khi nào thì toàn bộ lực lượng của Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn rút hết thì tôi sẽ bắt đầu cho các đơn vị của mình khởi hành.

Tôi liên lạc với Trung Tá Bùi Văn Huân, Liên Đoàn Trưởng Liên Đoàn 22 Biệt Động Quân, đang đóng ở Kontum, thì được biết xe vận tải của Quân Vận vẫn chưa có. Tôi liên lạc với Đại tá Lê Khắc Lý, ông ta trả lời sẽ có, nhưng sau vài lần liên lạc lại với Trung Tá Huân thì vẫn được trả lời không thấy chiếc xe nào hết. Mà bây giờ thì không còn

Triệt Thoái Khởi Cao Nguyên
 liên lạc được với ông Lý nữa, có lẽ ông ta đang bù đầu với công việc phía Quân Đoàn. Giờ phút này mà tiếp tục hỏi chắc cũng sẽ không đi đến đâu, họ cũng cần xe cho gia đình, vợ con của họ, ngu sao đưa cho mình. Tôi lại gọi Trung Tá Huân bảo ông ta lập tức tận dụng những gì mình có và bắt đầu di chuyển, tôi sẽ đợi ông ta tại ngã ba Hàm Rồng. Trung tá Huân biết trường hợp bất khả kháng nên vui vẻ làm theo lệnh. Liên Đoàn 22 đồn trú tại Kontum nên có thêm gia đình binh sĩ, bây giờ phải mang theo. Thế là vợ con binh sĩ bồng bế nhau chất

ngón ngang lên vài chiếc xe, binh sĩ thì lội bộ suốt 14 cây số để đến Pleiku.

Trời vừa sáng là tôi liên lạc với Trung Tá Đặng Hưng Long ở Thanh An để xem tình hình của Liên Đoàn 25. Trung Tá Long báo cáo, địch quân đang tiến sát đến tuyến phòng thủ của Liên Đoàn, nhưng chưa sao. Tôi báo cho Trung Tá Long tôi không còn Pháo Binh yểm trợ cho ông ta nữa, phải cố giữ thôi. Có lẽ Trung Tá Long tự hiểu đơn vị mình là vật hy sinh cản đường, nhưng đã làm hết sức mình. Thế mới biết quân cơ hữu nó khác với quân tăng phái, dù quân tăng phái cũng là Biệt Động Quân. Tôi đã từng trải chỉ huy nhiều năm, làm gì không biết cái tâm lý các đơn vị Tổng Trừ Bị nhìn Quân Khu bằng chỉ một con mắt, nếu không nói là nửa con!

Với những hoạt động của Không Quân, nhất là mang gia đình vào phi trường, thì làm gì mà dân chúng không đoán được chúng ta đang bỏ Tây Nguyên, đang bỏ họ. Ai cản được họ cũng cuốn gói chạy theo chúng ta? Bí mật rút quân chẳng còn. Chỉ là quân của đối phương quá bất ngờ chưa trở tay kịp mà thôi. Sự tiên liệu của Tổng Thống đã sai mất rồi!

Tác giả: Thừa Chuẩn Tướng, câu dặn dò của Tổng Thống là rút chủ lực quân còn thì bỏ lại tất cả, nhất là câu cuối, nếu họ muốn theo thì tự họ sẽ biết cách theo, khiến tôi đâm ra nghi ngờ phải chăng đã có thỏa hiệp hay mật ước nào đó là đã giao lại đất thì phải giao luôn dân, Chuẩn Tướng nghĩ sao?

Tướng Tá: Tôi nghĩ sao hả? Anh muốn biết là Tướng Tá của Quân Đoàn II nghĩ sao? Khi nghe Tướng Phú chuyên Quân Lệnh của Tổng Thống Thiệu, chúng tôi lặng người, ghen lời, như sét đánh trúng vào đầu mình. Rồi lại nghe là phải thi hành ngay lập tức, rồi lại nghe tướng Phú đã bị Tổng Thống hãm lột chức – bỏ tù nếu không thi hành nghiêm chỉnh, không chỉ riêng tôi mà tất cả quý vị khác chắc cũng chỉ còn đủ thì giờ nghĩ làm sao có thể gom quân của mình cho thật nhanh

hầu bảo vệ được các đơn vị trực thuộc. Còn giờ nào nữa mà nghĩ cái gì khác hơn, cho dù ai cũng thấy cái Quân Lệnh này quá vô lý, thậm chí vô lý!

Cái mà bất cứ người lính Việt Nam Cộng Hòa nào đã hành quân nhiều nơi ở Miền Nam thì cũng biết, là dân chúng đời nào chịu ở lại với Cộng Sản? Chấn chấn là họ sẽ chạy theo mình, vì vậy cái lệnh của Tổng Thống bỏ Tiểu Khu, bỏ Địa Phương Quân- Nghĩa Quân, bỏ dân chúng, tôi thấy quá nhẫn tâm mà lại không thực tế nữa. Tôi chỉ huy đoàn quân đoạn hậu, là lúc dân chúng sẽ chạy nhập vào nhiều nhất, chỉ nghĩ bao nhiêu đó thôi cũng đã quá sức rồi, còn đâu nghĩ tới thỏa hiệp này hay âm mưu nọ của ai nữa, anh Đỗ Sơn.

Tác giả: Dạ, xin Chuẩn Tướng tiếp tục kể về hoạt động trong những ngày này.

Tướng Tất: Tôi đành ngồi chờ, sốt ruột thì chạy lên chạy xuống, bay tới bay lui, mong cho các đơn vị, những bộ phận lẻ tẻ của Quân Đoàn lên đường cho xong và an toàn. Tôi đảo một vòng thấy xe cộ chất cao đồ đạc như núi, kẻ đèo người ngồi lồm nhồm trên mui, khá trật tự, tiếp tục di chuyển về Phú Bổn.

Xế trưa thì Liên Đoàn 22 đã đến được ngã ba Hàm Rồng. Tôi lệnh cho Liên Đoàn 4 rút khỏi vị trí ở phía Đông Pleiku và Liên Đoàn 25 từ từ rút khỏi vùng đang đánh nhau. Ngày 18/3/75, đoàn quân của chúng tôi hướng về Thị xã Cheo Reo, đến nơi rất an toàn và trật tự.

Tôi vẫn còn để một toán quân nhỏ tại Bộ Chỉ Huy Hành Quân của tôi ở Hàm Rồng vì tôi còn trở lại đó. Trời đã nhá nhem tối, tôi đi một vòng ở khu vực Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn và Phi Trường xem xét coi còn sót lại ai không. Mọi sự im ắng như một vùng đất hoang, buồn ơi là buồn! Đến sân cờ, đột nhiên thấy Tướng Cẩm đang ngồi im lặng một mình trên bực thềm, trong bóng đêm...

Tác giả: Trời ơi, chắc Tướng Cẩm cũng đang buồn thê thảm như Chuẩn Tướng phải không?

Tướng Tất: Chắc là vậy, chắc ông Cẩm cũng có cảm tưởng như tôi, đó là khó còn có dịp trở lại nơi này. Tôi không hỏi ông đang nghĩ gì, chỉ nói ông lên trực thăng tôi sẽ đưa ông xuống Phú Bổn. Chúng tôi tới Cheo Reo, Tướng Cẩm xuống, tôi bay ngược về một lần nữa thì có tiếng máy gọi. Thì ra toán truyền tin trên đỉnh núi Hàm Rồng vẫn còn làm việc trên đó, tôi trả lời các anh cứ tiếp tục làm việc ở đó, chắc chắn tôi sẽ lên đón các anh. Khi trời tối hẳn, thấy không cần sự tiếp vận nữa, tôi đáp xuống đón và đã đưa họ về Phú Bổn.

Tôi nói cái này chắc anh sẽ buồn cười lắm. Tôi đã ở Pleiku 3 năm nhưng chưa hề biết Thị xã ra sao, buôn bán làm ăn có nhộn nhịp không, nói ra thì khó ai tin nhưng đó là sự thật 100%. Thịnh thoảng rảnh rỗi hay muốn nghỉ ngơi tôi có ghé Câu Lạc Bộ Phương Hoàng giải trí, đó là nơi duy nhất trong Thị Xã tôi biết. Đi một vòng nhìn Thị xã, đã buồn càng buồn hơn, anh Sơn ơi.

Khi Liên Đoàn 25 Biệt Động Quân rút khỏi Thanh An mà Sư Đoàn 968 CSBV không đuổi theo truy kích, thì tôi đã biết Sư Đoàn 320 CSBV sẽ làm nhiệm vụ này, vì từ Thuận Mần đổ xuống Cheo Reo để truy kích đoàn quân chúng ta sẽ nhanh hơn nhiều.

Tác giả: Rốt cuộc thì cũng tới lúc đoàn quân bọc hậu của Chuẩn Tướng khởi hành.

Tướng Tất: Tôi đưa đoàn quân rút lui sau chót suốt trên Quốc Lộ 14 đến ngã rẽ vào con đường số 7, tôi dừng lại cho đoàn quân đi qua rẽ về hướng Cheo Reo. Những xe hàng xe tải của dân, chiếc nào cũng đầy ắp người và đồ đạc cứ nối dài mãi. Cái cảnh như vậy, hễ mất an ninh thì chắc chắn không tài nào đối phó nổi. Như vậy chẳng khác gì một đơn vị chuyển trại, hay chuyển vị trí đồn trú chứ đâu phải là một cuộc hành quân rút lui trong tư thế sẵn sàng chiến đấu nếu gặp địch tấn công?

Tôi nghĩ, nếu có thời gian để di chuyển gia đình binh sĩ

đi trước, xem như trong tình trạng vùng sắp có chiến sự xảy ra ta phải di tản gia đình binh sĩ tạm thời tránh cảnh lửa đạn, như vậy cũng đâu bị lộ bí mật là mình sắp bỏ Tây Nguyên, và khi rút quân thì các đơn vị sẽ rút trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu. Thoáng nghĩ như vậy thôi chứ lệnh rút khẩn cấp thì còn tính toán gì được. Phải chấp hành lệnh thôi. Nếu cấp dưới không thi hành đúng ý Tổng Thống, ông cách chức và nhốt tù ông Tư Lệnh Quân Đoàn thì khổ!

Tác giả: Chuẩn Tướng nói về gia đình binh sĩ thì được, nhưng về phần dân chúng cả mấy trăm ngàn người thì lấy phương tiện gì để đưa họ đi trước? Nếu có họ thì dù không có gia đình binh sĩ đi theo, quân mình cũng bị kẹt cứng thôi.

Tướng Tắt: Đúng vậy, nhưng không bận vợ con, gia đình, thì binh sĩ mình dễ dàng xoay trở để chiến đấu hơn. Tôi đậu xe ở đó một lúc mà cứ miên man đủ thứ chuyện chạy qua trong đầu, rồi quay trở lại lấy trục thẳng bay theo đoàn quân dài hàng như rồng rắn. Đáp xuống Phú Bổn thì thấy Đại Tá Nguyễn Kim Tây, Liên Đoàn Trưởng Liên Đoàn 7 Biệt Động Quân, đang chễm chệ ngồi trên đỉnh đèo Tuna cười chào tôi. Đại Tá Tây nói: “Chỗ này nguy hiểm nhất vùng, không chiếm ở đây là đoàn quân không thể qua được đâu. “

Thấy cả Liên Đoàn 7 của ông Tây đã đến đây, di chuyển quân mà không thèm nói với tôi một tiếng, trong lòng thật giận nhưng nhìn địa thế tôi biết Đại Tá Tây đã nói rất đúng, nên tôi im lặng. Đại Tá Nguyễn Kim Tây là bạn rất thân của tôi, chúng tôi từng cùng cấp bậc Trung Úy, cùng làm Huấn Luyện Viên tại Trung tâm Huấn Luyện Quang Trung. Tôi là Huấn Luyện Viên Chiến Thuật, ông Tây Huấn Luyện Viên Vũ Khí, cùng sống trong trại độc thân, chúng tôi quen nhau. Sau này ông Tây về Biệt Động Quân, tôi sang Lực Lượng Đặc Biệt, chúng tôi gặp nhau trên chiến trường nhiều lần, vẫn mày tao mi tớ. Trong thời gian làm Đại Đội Trưởng rồi Tiểu Đoàn Trưởng Biệt Động Quân ông Tây đã nhiều lần hành quân ở

Vùng 2 Chiến Thuật. Ông ta đã đi mòn giày “saut” trên vùng đất đỏ bụi mù này nên khá rõ địa thế.

Còn tôi tuy đã phục vụ 3 năm ở Vùng 2 nhưng được giao cho Mặt Trận Kontum – Pleiku nên chẳng có việc gì để đến xứ Cheo Reo này, tôi lại không được thám sát trước con đường số 7. Bây giờ vùng này lại thuộc trách nhiệm của Lữ Đoàn 2 Kỵ Binh và Liên Đoàn 6 Biệt Động Quân, cho nên tôi cũng không lưu ý mấy. Ấu cũng là cái thiếu sót của tôi mà tôi đã không thể phối hợp được với Đại Tá Đồng. Phải chi Đại Tá Tây trình bày với tôi tất cả những sự việc mà ông ta đã suy nghĩ, chắc tôi đã có biện pháp tốt hơn.

Trên Liên Tỉnh Lộ 7B

Rời Đại Tá Tây tôi bay tiếp một vòng thám sát con đường số 7, và đã đáp xuống nhiều đoạn dọc theo con đường. Ở đoạn trước Trại Phú Túc cũ, bây giờ chỉ còn lại những tường thành bằng đất thấp lè tè, cỏ mọc đầy, tôi đã đi bộ một khúc xem những chỗ Công Binh đã làm by-pass cầu cống, thì thấy tất cả trong tình trạng xử dụng được. Đây là công việc không phải của tôi. Theo quan điểm của Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn vấn đề an ninh lộ trình thì do chính Quân Đoàn lo liệu, tôi chỉ việc dẫn quân cơ hữu của tôi rút đi thôi.

Vì tính cách của cuộc rút quân này quá nhanh nên có lẽ Tướng Phú đã không dự trù, ước tính hết tất cả những tình hình có thể xảy ra, và đã thiếu chuẩn bị chu đáo. Có thể Tướng Phú đã quá tin vào sự bất ngờ và sự gấp rút nên nghĩ rằng cuộc rút quân sẽ hoàn tất nhanh chóng trước khi địch quân kịp phản ứng.

Tôi quay trở lại với toán quân sau cùng của tôi còn đang ở tại Hàm Rồng, từ biệt Pleiku, di chuyển đến đóng tạm trong một Trường Tiểu Học, phía Tây Thị Xã Cheo Reo. Bộ Tư Lệnh Tiền Phương của Tướng Cẩm đang đặt bàn doanh tại một Trường Tiểu Học khác trong thị xã. Vì đoàn quân do tôi trách nhiệm đang còn ở phía sau nên tôi không muốn tiến sâu hơn vào phía trong.

Tất cả các đơn vị, nhất là những bộ phận của Quân Đoàn đã đi trước đều dừng lại tại đây, sau một ngày di chuyển mệt nhọc, bầu đoàn thể tử đói meo nên đang bày biện ra nấu nướng ăn uống. Tôi thấy cái cảnh này thật đáng sợ. Đây là chỗ nguy hiểm, nhưng những người lính chuyên môn hay văn phòng đâu hiểu được, và lại tình hình yên tĩnh quá khiến họ ý y. Nhưng Bộ Tư Lệnh Tiền Phương không nói gì, phần tôi sao có thể ra lệnh cho họ được? Tôi đành cứ ngồi ở Trường Tiểu Học mà chờ, tôi cũng mệt nhoài, sáng giờ chưa ăn uống gì cả. Xe jeep tôi, trực thăng tôi cũng tắt máy đậu chờ.

Bấy giờ thì có Tướng Phú gọi, ông ta nêu nghi vấn: “Lệnh Tổng Thống nói bỏ Tây Nguyên nhưng không nói rõ bỏ đến đâu, có phải giữ lại Phú Bổn không? Rút khỏi Phú Bổn sau này trăm tội đổ ngược lên đầu chúng ta, chắc là mình phải giữ Phú Bổn, Tất à.”

Tác giả: Trời đất, Tổng Thống ra lệnh lạc gì kỳ vậy, Chuẩn Tướng?

Tướng Tất: Vậy mới sinh chuyện. Tướng Phú đặt lung tung câu hỏi nhưng tôi có cảm tưởng là ông không chờ nghe tôi trả lời, ông chỉ nói cho chính ông nghe trong cơn bối rối.

Tôi nghe cũng muốn xỉu luôn. Tôi nghĩ ngay là không thể khai triển đội hình được, vì như đã vừa nói, đây không phải là đoàn quân di chuyển với đội hình sẵn sàng chiến đấu. Gia đình vợ con, nồi niêu soong chảo đủ thứ linh tinh, lính và dân trộn vào nhau, đâu phải chỉ có người lính với ba lô, súng đạn?

Trời tối hẳn, Bắc Cộng bắt đầu pháo một loạt đầu tiên vào Thị xã Cheo Reo, họ cố ý làm cho tình hình trong thị xã hỗn loạn lên. Mà hỗn loạn thật. Cùng lúc tôi được báo cáo các đơn vị thuộc Liên Đoàn 23 Biệt Động Quân đang bị địch tấn công dưới chân đèo Tử Sĩ, từ Quận Thuận Mẫn nhìn xuống. Rồi một đơn vị của Liên Đoàn 7 Biệt Động Quân đang đóng dưới chân đèo Tuna cũng bị tấn công. Trong máy, Đại tá Đồng đang rối rít điều động quân, xin Không Quân đưa máy bay tới bao vùng. Một phi tuần A37 xuất hiện, thay vì yểm trợ từ từ theo hướng dẫn của quân phía dưới, phi tuần này đã thả nguyên một pass xuống trúng luôn vào đội hình của một Tiểu Đoàn thuộc Liên Đoàn 7 Biệt Động Quân.

Tôi nghe trong máy Liên Đoàn 7 và Lữ Đoàn 2 Kỵ Binh cự nự nhau um sùm. Vì nóng lòng cho quân Biệt Động Quân, tôi xen vào máy, phiên trách Đại tá Đồng có phần nặng nề, vì ngoài thiệt hại cho Liên Đoàn 7 Biệt Động Quân nó còn gây bế tắc cho cả cuộc rút quân. Đây là hành động quá sai của tôi, đâu phải lỗi của Đại Tá Đồng, vì trời thì tối, phi công thì muốn tránh hỏa tiễn tầm nhiệt SA7 của quân Bắc Cộng nên không chịu xuống thấp, do đó đã bỏ bom lằm vào đơn vị bạn. Nếu bây giờ Đại Tá Đồng, Tư Lệnh Lữ Đoàn 2 Kỵ Binh, đọc được cuốn sách này thì xin nhận đây lời xin lỗi của tôi.

Trở lại với tình hình lúc đó thì đây là một biến cố khiến đoàn quân rút lui bắt đầu hoảng loạn, nhất là những bộ phận của Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn. Tôi nóng ruột lắm, nhưng Tướng Cẩm không yêu cầu, Tướng Phú cũng không ra lệnh, chẳng lẽ tôi tự mình xông vào chỉ huy cuộc chiến đang diễn ra? Đó là điều không hợp lý chút nào. Nhưng nếu có sự yêu cầu hay có lệnh, có lẽ tôi cũng sẽ phải từ chối, vì làm như vậy thì ông Đại

Tá Đồng sẽ cảm thấy mình bị xúc phạm. Tôi đâu muốn vậy, và lại tôi cũng không muốn lập lại việc đã xảy ra trong Trận Kampong Trach lần thứ hai. Anh nhớ Trận Kampong Trach ở Vùng 4 không?

Tác giả: Dạ nhớ chứ, Chuẩn Tướng. Lúc đó vì Đại tá Vũ Quốc Gia, Tư Lệnh Lữ Đoàn 4 Ky Binh, có việc riêng tư gì đó, đã không vào chỉ huy trận này, Tướng Trần Văn Hai, Tư Lệnh Biệt Khu 44, gợi ý cho Chuẩn Tướng vào thế ông Gia, để cuối cùng bị một vài anh em Ky Binh sau này ra hải ngoại viết bài chỉ trích đủ thứ. Lúc đó tôi đang làm việc trong văn phòng của Chuẩn Tướng sao không nhớ được.

Về lần cán giữa Đại tá Tây (BDQ) và Đại Tá Đồng (KB) sau vụ Không Quân thả bom lằm, tôi lại nghe tin đồn thổi sự lằm cán đó là giữa Đại Tá Tây và Chuẩn Tướng. Trong dịp gặp lại ông Tây trong một buổi tiệc tại xưởng in của Đại Ủy Đặng Văn Thạnh ở Little Saigon, tôi có hỏi về việc này. Ông Tây cười hỏi ngược lại tôi:

Ông Tats mắc mớ gì trong vụ đó mà anh lằm cán với ông, hả Sơn? Kể để Chuẩn Tướng biết là ở hải ngoại đã có khá nhiều bài viết liên quan tới những tin... đồn thổi. Và một trong những mục đích của tôi khi viết cuốn sách này là làm sao “clear” cho được những tin đồn thổi này.

Chuẩn Tướng có biết không, trong lúc ông đang ngồi tù Cộng Sản thì ngay trong năm 1975 đã có anh nhà văn Tây Pierre Darcourt từ Việt Nam trở về xứ viết sách kể rằng anh ta đã đi xuống Vùng 4 tìm hỏi Tướng Nguyễn Khoa Nam về vụ Triệt Thoái Quân Đoàn II. Anh ta kể Tướng Nam đã thuật là cuộc họp ngày 13 tháng Ba ở Cam Ranh rất căng thẳng, Tướng Phú đã trả lời Tổng Thống Thiệu,

“Tôi đánh giặc 23 năm chưa bao giờ biết lui quân, xin Tổng Thống hãy tìm một người khác để chỉ huy cuộc chạy trốn này”.

Tướng Phú nói xong thì rút khẩu súng lục của ông lên bàn, đóng sầm cửa lại, bay về Nha Trang khai bệnh vào nằm bệnh viện. Sau khi bị Tướng Phú từ chối, ông Thiệu đã gọi cho Tướng Tất và giao cho ông này chức Tư Lệnh Quân Đoàn II.

Dĩ nhiên tới bây giờ thì mọi người đã biết anh Tây Pierre Darcourt đặt chuyện ba xạo, Tướng Nguyễn Khoa Nam nào lại nói như vậy, nhưng lúc đó vừa sau cuộc “sập trời”, mọi người ra tới hải ngoại chưa tỉnh thần hồn, thì

Quân dân Ban Mê Thuột trên đường di tản, tháng 3-75.

cũng đã có một số người đọc sách anh ta rồi tin vậy. Tôi mong Chuẩn Tướng nhớ đã từ lâu họ cố tình biến Tướng Trưởng, Tướng Phú thành những “con dê tế thần” về trách nhiệm bỏ Vùng I, Vùng II; Chuẩn Tướng là người thân tín nhất của Tướng Phú ở Vùng II thì cũng bị làm “dê tế thần” thôi, đâu phải là việc lạ gì!

Tướng Tất: Thì đây, khổ là sau vụ Không Quân thả bom lầm vào Liên Đoàn 7 Biệt Động Quân thì tình hình càng lúc càng phức tạp. Sự phân vân bỏ hay giữ Phú Bản của Tướng Phú, Không Quân thả bom lầm vào quân mình, Bộ Tư Lệnh Tiến Phương cho đoàn quân ngừng lại, quân của tôi vì vậy bị

kẹt lại phía sau. Bây giờ thì thật sự bế tắc, quân Bắc Cộng đã đủ thời gian rượt theo chặn và đánh phá vào đoàn quân của mình.

Sau khi nhận được báo cáo về diễn tiến vừa xảy ra, Tướng Phú có lẽ thấy không làm sao giải quyết được nữa, và có lẽ ông cũng đã bất chấp nếu sau này bị ông Thiệu đổ thừa hay kiểm chuyện, miễn sao có thể cứu lấy quân của mình; ông gọi thông báo cho tôi quyết định bỏ Phú Bồn. Tướng Phú sẽ cho trực thăng tới bốc Bộ Tư Lệnh Tiền Phương của Quân Đoàn đưa về Tuy Hòa, riêng Tướng Cẩm là người ở lại sau cùng nên chính trực thăng của tôi bốc ông. Quân Đoàn sẽ cho máy bay oanh tạc tới phá hủy tất cả vũ khí, chiến cụ nặng, rồi chỉ rút quân lính đi mà thôi. Ông Phú nói vậy nhưng tôi biết không chỉ có quân lính mà còn có dân sẽ chạy theo mình nữa, làm sao tôi có thể bỏ họ lại, và bằng cách nào đây? Tôi thấy cuộc rút lui của Quân Đoàn II đã thất bại ngay từ lúc này!

Nghĩ vậy nhưng tôi cũng tuân lệnh Thiếu Tướng Phú thôi, nên tôi đáp trực thăng xuống bốc Tướng Trần Văn Cẩm đưa về Tuy Hòa. Trong lúc đó máy bay oanh tạc liên tục trút bom xuống phá hủy các chiến cụ nặng, để không lọt vào tay địch quân. Nhưng bây giờ lại xảy thêm tình hình mới, con đường bị nghẽn vì chiến cụ đang bốc cháy, quân không còn đường để thoát qua. Khi tôi bay trở lại để bao vùng thì không còn liên lạc được với bất cứ đơn vị nào dưới đất, tất cả đã tự tìm đường thoát thân. Tôi bay như vậy đến quá nửa đêm vẫn không liên lạc được ai, thất vọng vô hạn. Nhiệm vụ của tôi quá dễ dàng mà sao không thực hiện được, tôi không chỉ huy tất cả đoàn quân triệt thoái, nhưng tôi cũng đã không đem được lực lượng Biệt Động Quân trở về nguyên vẹn, tôi đã thất bại sao? Nhìn chung, xét một cách tổng quát, Biệt Động Quân không về được trọn vẹn đồng nghĩa với Tướng Tất đã thất bại!

Tôi tự mình cảm thấy như vậy, tôi không muốn đổ lỗi cho ai hết. Kể lại đoạn này tôi không nhằm thanh minh cho mình, nhưng anh và độc giả hãy nhìn qua thực tế để

thầy phân trách nhiệm thật khách quan.

Lực lượng Biệt Động Quân ở Vùng 2 lúc đó gồm 8 Liên Đoàn. 5 Liên Đoàn là quân cơ hữu của tôi, 3 Liên Đoàn Tổng Trừ Bị do Bộ Tổng Tham Mưu gởi từ Sài Gòn ra tăng phái cho Quân Đoàn sau Trận Ban Mê Thuột. Quân cơ hữu thì Liên Đoàn 21 tăng phái cho Sư Đoàn 23 nhảy vào Ban Mê Thuột, Liên Đoàn 24 tăng phái cho Tỉnh Quảng Đức, có Tiểu Đoàn 82 của Thiếu tá Vương Mộng Long đã rút quân được nguyên vẹn, sau nhập cùng Sư Đoàn 18 tham dự đánh chặn quân Bắc Cộng tại Mặt Trận Xuân Lộc. Quân Tổng Trừ Bị thì Liên Đoàn 6 do Quân Đoàn xử dụng và ra lệnh trực tiếp. Liên Đoàn 7 thì tự động di chuyển và tự hành quân độc lập không hỏi lệnh từ tôi. (Có thể vì lý do không có Lệnh Hành Quân trên giấy tờ và mọi lệnh lạc đều là lệnh miệng như đã từng nói.)

Tôi tự hỏi Liên Đoàn này còn 2 Tiểu Đoàn nguyên vẹn cùng Bộ Chỉ Huy Liên Đoàn đóng ngoài Cheo Reo, sao lại không rút về trọn vẹn được? Thực sự trong tay tôi chỉ còn 3 Liên Đoàn là các Liên Đoàn 22, 25 cơ hữu và Liên Đoàn 4 Tổng Trừ Bị. Liên Đoàn 25 đã làm tròn nhiệm vụ cản đường cho Cuộc Triệt Thoái, sự thiệt hại của Liên Đoàn này đã dự liệu trước, không có gì là ngạc nhiên. Liên Đoàn 22 rút từ Kontum xuống với bầu đoàn thể tử lê thể dĩ nhiên là không thể vượt qua được, nhưng cả Liên Đoàn 4 tuy trọn vẹn nhưng cũng không vượt qua được mới đáng buồn.

Liên Đoàn 6 do Quân Đoàn xử dụng bảo vệ con đường số 7, trách nhiệm giữ an ninh cho cả một đoàn dài hàng quân và dân, nên chỉ có Tiểu Đoàn của Thiếu tá Trịnh Trân rút về được trọn vẹn, cũng hiểu được vì Liên Đoàn đã chịu quá nhiều khó khăn.

Tóm lại, vì Quân Đoàn II là đầu não điều động Cuộc Triệt Thoái Tây Nguyên nên trách nhiệm là thuộc Quân Đoàn. Quân Đoàn do Thiếu Tướng Phạm Văn Phú cầm đầu nên trách nhiệm cá nhân Tướng Phú phải đành nhận lãnh. Bởi vậy sau

này có một số người viết bài chê Tướng Phú, nói rằng khả năng của ông chỉ đủ nắm Sư Đoàn. Tuy tôi nhìn nhận Tướng Phú chưa phải hay, không phải là thiên tài quân sự, nhưng đặt thành vấn đề có tài hay bất tài ở đây là không đúng.

Gọi Tướng Ngô Quang Trưởng là tướng tài, có ai phản đối không? Đâu ai có thể chứ. Nhưng Tướng Trưởng cũng đã không thể triệt thoái thành công ở Vùng 1. Chỉ vì lệnh lạc quá quái đản từ Tổng Thống Thiệu và Hội Đồng An Ninh Quốc Gia mà ra. Theo tôi, thất bại là do lệnh bỏ Tây Nguyên, chứ một cuộc rút quân như vậy thì khó có ai khiến cho nó thành công được. Chỉ có một cách thành công duy nhất là đừng rút bỏ Kontum-Pleiku, từ đó tổ chức lại lực lượng rồi gọi đi tái chiếm Ban Mê Thuột, như Tướng Phú đã từng xin và đã bị từ chối. Dĩ nhiên nói vậy thì Tổng Thống Thiệu sẽ hỏi ngược lại,

“Tới tháng Sáu 1975 thì hết đạn dược, xăng dầu; Mỹ cũng cúp luôn viện trợ. Các anh lấy gì đánh? “

...

